

Michal Masný

Správne využiť svoje schopnosti

Bratia a sestry,
každý z nás je v niečom dobrý, v niečom odborník. Preto sú aj rôzne školy, aby rozvíjali naše schopnosti. Žiaci na základných školách si vyberajú školy podľa toho, čo sa im páči, čo by radi robili, študenti na stredných školách zase uvažujú o vysokej škole, kto na čo má, čo by ho zaujímalo a podobne. Každému Boh dal iné dary a schopnosti, ktoré môžeme a máme využiť.

Keď čítame podobenstvo o talentoch, ktoré sme dnes počuli v evanjeliu, zvykneme hovorievať, že nás upozorňuje práve na túto vec – že Boh každému z nás dal rozličné dary a schopnosti, ktoré máme zveľadiť.

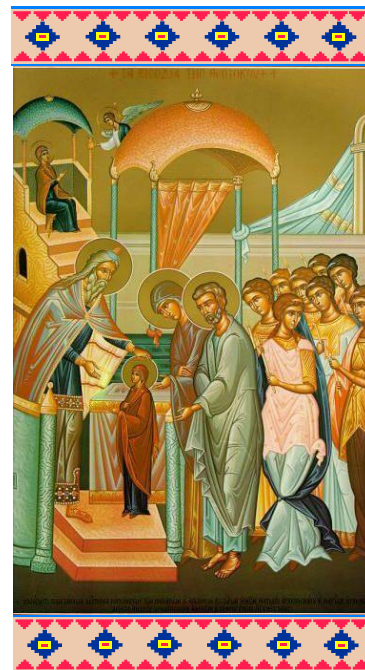
Keď si to však pozornejšie prečítame, pozorujeme, že to nie je celkom tak. Pán nerozdáva schopnosti – tie už jeho poddaní majú („Zavolať si sluhov a zveril im svoj majetok: jednému dal päť talentov, druhému dva a ďalšiemu jeden, každému podľa jeho schopností, a odcestoval.“). Jeho sluhovia teda schopnosti už majú. Teraz im pán dáva niečo iné. Niečo, čím môžu tie svoje schopnosti znásobiť, použiť na dobro. Talenty v tomto evanjeliu teda sú skôr príležitosti, ktoré človek dostáva, aby mohol svoje schopnosti použiť a rozmnožiť, aby ho potom pán mohol pochváliť za dobre vykonanú prácu, správne využitý čas a náležite odmeniť. My všetci teda máme schopnosti, máme dary a dostali sme aj čas a príležitosti, aby sme ich mohli rozmnožiť, teda vďaka nim robiť dobro. Pán odcestoval, to znamená, že nám dal slobodu, nerozkazuje nám, čo a ako urobiť, necháva na nás rozhodnutie, čo s tým spravíme. Môžeme to využiť, ale aj nevyužiť. V závere podobenstva sa hovorí o zúčtovaní, ktoré urobí pán pri svojom príchode. Teda nielen slobodne využiť talenty a príležitosti, ale si za to aj zodpovedať pred ním. Osobitne sa spomína, ako pán naložil s tým, čo príležitosti zakopal, nevyužil, hoci schopností mal. Sluha hovorí, že sa bál tvrdosti svojho pána, kvôli tomu radšej uchová svoje dary neporušené, ale aj nerozmnožené. Nechce podstúpiť žiadne riziko a sám sebe sa zdá spravodlivý. Nevyužil však dar, ktorý dostal – teda príležitosti od svojho pána, a tak ho pán nemá za čo odmeniť, ba dokonca sa rozhnevá, lebo odmietol dar, ktorý dostal.

Všetci teda máme nielen dary a schopnosti, ale aj príležitosti konať dobro, rozmnožiť ich a za to potom očakávať odmenu. Máme istý čas, niekto dlhší, niekto

kratší, niekto má viac príležitostí, niekto menej – ako v tom podobenstve, jeden má päť, druhý dva talenty a tretí iba jeden. Ale každý má šancu dostať odmenu, podľa toho, ako pracoval. Na druhej strane nevyužitie svojich darov je vlastne odmietnutím Božieho daru, zanedbanie dobra, a to je vlastne urážka Darcu, teda Boha.

Jean Giono napísal útlu knižočku s názvom Muž, ktorý sadil stromy. Píše o zdanlivo obyčajnej veci, ktorá však o to viac má svoju hĺbku a krásu. V roku 1913 prechádzal peši ako turista po celkom neznámej puste planine v Alpách, nebolo tam nič, len divé levandule. Bolo to v nadmorskej výške 1200-1300 m. Spomína, že naďabil na polozrúcané domy a iné stavby, ktoré boli svedkami, že tam kedysi bývali ľudia. Nestretol však žiadneho človeka. A čo bolo horšie, minula sa mu voda a nemohol nájsť žiadny prameň. Keď už stratil všetku nádej, vtedy zazrel v diaľke siluetu osamelého človeka. S nádejou vykročil smerom k nemu. Bol to pastier, ktorý pásol stádo oviec. Bol tichý, málovravný, ale dobrého srdca. Prijal ho do svojho kamenného domku, ktorý si sám postavil. Len postupne sa dozvedel, kto je, čo je. Keď mu zomrel syn a aj žena, prišiel sem, do pustatiny, tu sa usadil, mal stádo oviec a popritom robil čudnú robotu – sadil stromy, duby, buky, javory. Turista ďalej rozpráva: „Keď som išiel ďalej svojou cestou, prišiel som aj do dediniek, roztrúsených kde-tu. Ľudia sa tam živili pálením dreveného uhlia. Boli veľmi chudobní a navzájom si nerobili dobre, každý z nich sa snažil získať čo najviac pre seba. Nikto nevedel, čo sa deje o pár kilometrov ďalej, v pustatine. Už po ôsmich rokoch bolo badať, že v krajine sa niečo zmenilo. Vietor už nebol taký silný a suchý, počasie bolo príjemnejšie. Bolo vidieť, že pomaly rastie les. Po tridsiatich rokoch som sa znova vrátil na tie miesta,“ pokračuje spisovateľ. „Les už bol horou a v okolí vyrastali riadne murované sedliacke domy. Málokto vedel, že za to vďaka jednému človekovi, pastierovi, ktorý robil navonok čudnú a zbytočnú robotu...“ Vďaka tomu, že využil svoje schopnosti, čas a príležitosť, ktorú mal, dokázal zmeniť krajinu, život obrátiť k lepšiemu, dať mnohým ľuďom radosť, poskytnúť im to základné – domov.

Boh nám všetkým dáva rozličné dary, schopnosti a takisto príležitosti. Využime ich, aby sme mohli raz dostať aj my odmenu v tomto i budúcom živote. Amen.

Obetovanie Panny Márie

*Mária, panna kráľovská,
Kráľova dcéra, nevesta;
Múdrost' ťa Božia zvolila,
za Matku ustanovila.*

*Ty, Panna čistá pred Pánom,
ty, zo slonovej kosti dom;
ty si chrám Duchu Svätého,
komnata Syna Božieho.*

*Ty, Božej lásky znamenie,
v tebe sú dobra pramene;
zornička svetla pravého,
svätýňa Boha živého.*

*V paláci, kde Kráľ prebýva,
slasťami tvoj duch oplýva;
Jesseho kmeňa prútom si,
Božou milosťou kvitnúcim.*

*Belostná perla, Mária,
si hviezda svetu žiarivá;
daj, nech sa mravmi skvejeme,
veď svätým chrámom Božím sme.*

*Trojici svätej sláva buď,
že v tebe, Panna, Boží ľud
má poklad vzácny, útechu,
aby sme žili bez hriechu. Amen.*

Nepravosť v srdci

Ž 58, 3: *V srdci páchate nepravosti, vaše ruky pripravujú násilie na zemi.*

Dobry Bože, prichádzam k tebe a uvedomujem si, že ty hľadáš na srdce človeka; ty vidíš do srdca. Tebe nejde o vonkajšok človeka, ale o jeho srdce, o jeho vnútornú pravdivosť a lásku zbavenú každého sebeckva. Túžim byť takým človekom. No zároveň viem aj to, že počas môjho pozemského života vždy ostanem človekom, ktorý nie je bez hriechu, a vždy bude musieť zápasit' so svojim sebeckvom.

Preto je také dôležité, aby som veci v sebe samom dokázal pomenovať pravým menom.

Preto je také dôležité, aby som sa nepretvaroval, ale premáhal.

Preto je také dôležité, aby som nechcel byť obieleným hrobom.

Preto je také dôležité, aby som sa nehral na spravodlivého, ale ani sa nevzdal túžby po spravodlivosti.

Preto je také dôležité, aby som pokorne a pravdivo vyznal: Som hriešny, Pane, zmiluj sa nado mnou.

Svet, v ktorom žijem, často ostáva iba na povrchu, uspokojuje sa s vonkajším výsledkom, záleží mu len na vonkajšom úspechu. Úspešným pre dnešný svet je človek navonok úspešný, a nie človek vnútorne dobrý, krásny, pravdivý. Iba človek imidžu, a nie človek dobrého srdca.

Pane, ty sa však neuspokojuješ s vonkajškom, teba nemožno oklamať. Každému z nás vidíš do najhlbšieho zákutia duše a srdca. Kedysi by to vo mne azda vyvolávalo obavu. Dnes, keď si uvedomujem túto skutočnosť, stáva sa pre mňa prameňom dôvery a pokoja.

Ako je dobre, že vidíš dovnútra, že vidíš, ako je to v skutočnosti. Zároveň je to pre mňa výzva starať sa o to, aby som bol vnútorne pravdivý a čistý vo svojej láske, viere, nádeji.

Dobry Bože, prosím ťa, nedopusť, aby som vo svojom srdci páchal nepravosť. Nedopusť, aby sa môjho srdca zmocnili hnev a zlosť, nepravosť či pýcha, neúprimnosť a nepravdivosť. Viem, že to bude možné len tak, ak ma naplníš svojím Svätým Duchom, ak budeš prebývať v mojom srdci, ak sa staneš Pánom môjho srdca a života.

Dobry Bože, pomáhaj mi, prosím, a očisťuj moje srdce. Naplňuj ma múdrosťou a silou svojho slova a svojho Ducha.

Pomôž mi nepodľahnúť lacnému úspechu a popularite založenej na niečom vonkajšom.

Pomôž mi neodsudzovať druhých, ak postrehnem, že budujú len na vonkajšku.

Pomôž mi nikoho nesúdiť, veď nevidím do ich srdca a mne neprislúcha súdiť, ale milovať.

Pomôž mi vo všetkých situáciách nezháňať sa za úspechom a nežiť z neho, ale dôverovať ti.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Podakovanie:

Vo Svätomartinskej zbierke sme vyzbierali 550 eur. Nech vám Pán odmení vašu štedrosť.

Novéna k Panne Márii v Trnave:

V utorok 21. novembra sa končí novéna k Panne Márii v Trnave.

Budúca nedeľa (26.11.) je nedeľa Krista Kráľa. Je to posledná nedeľa v cirkevnom roku.

Piotr Rubik - koncert:

Koncert s názvom Septembrový žaltár sa uskutoční dňa 13. januára 2018 o 19.00 hod. na Zimnom štadióne

Ondreja Nepelu v Bratislave. Informácie o koncerte a vstupenkách sú na stránke www.ticketportal.sk

Cirkevné konzervatórium - Deň otvorených dverí:

Cirkevné konzervatórium, [Beňadická 16, 851 06 Bratislava](http://www.beňadická16.sk) vás pozýva v sobotu 25. novembra 2017 od 9:00 do 15:00 hod. na Deň otvorených dverí.

Čo všetko dokážu slová

Slová dávajú veci do pohybu. Slová, ktoré sú plné šomrania, nenávisť, ktoré chcú ostatných dostať, ľudí rozdeľujú. Živia nepokoj a vedú k násiliu.

Slová, ktoré v sebe nesú silu lásky, ľudí spájajú. Vyvolávajú priateľstvo, obnovujú ľudí a vytvárajú lepší svet. Slová dokážu ľudí zmeniť. Každé slovo je zrodením. Dobré slovo, ktoré prenikne do srdca, srdce zmení.

Slovo vypovedané alebo vypočuté, napísané alebo prečítané v správnej chvíli, to je ako kus chleba pre hladujúceho.

Adalbert L. Balling „Daruj úsmev“

Sväté omše v 33. týždni cezročného obdobia - (A)

20.XI. pondelok

17:00 *Za Ľ Antona Vavrinčika a rodičov*

21.XI. utorok

08:00 *Na úmysel otca arcibiskupa*

22.XI. streda

17:00 *Svätá omša v Štefanovej*

23.XI. štvrtok

17:00 *Za Ľ Jozefa Kloknera*

24.XI. piatok

17:00 *Za Ľ Jána Stojkoviča, syna Petra a nevestu Jarku*

25.XI. sobota

11:00 *Podakovanie Pánu Bohu za 90 rokov života*

Upratovanie kostola č.d. 101-122

26.XI. 34. Nedeľa cezročného obdobia-Krista Kráľa-(A)

08:00 *Za farníkov*

Lektori: Macáková S., Radakovičová J.

11:00 *Podakovanie Pánu Bohu za 60 rokov manželstva*

Lektori: Kosnáčová T., Polakovičová J.

14:00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

20.XI. pondelok Sv. Eugen,

21.XI. utorok Obetovanie Panny Márie - **Sp**

22.XI. streda Sv. Cecília, panna a mučenica - **Sp**

23.XI. štvrtok Sv. Klement I., pápež a mučeník - **Esp**

24.XI. piatok Sv. Ondrej Dung Lak, kňaz a spol., mučeníci - **Sp**

25.XI. sobota Sv. Katarína Alexandrijská, panna a mučenica - **Esp**

POKORA JE PRAVDA

Mocou milosti, ktorú som dostal, hovorím každému z vás, aby si nik nemyslel o sebe viac, ako myslieť treba, ale zmyšľajte triezvo, každý podľa stupňa viery, aký mu udelil Boh.

(Rim 12.3)

Nieje to nedostatok pokory vidieť pokrok svojej duše. Takto môžeš za to ďakovať Bohu. Nezabúdaj však, že si žobrák, ktorý nosí dobrý oblek. Vypožičaný oblek.

(blahoslavený Josemariá Escrivá de Balaguer)

Každý deň a dokonca aj viackrát počas dňa robíme jednu bežnú činnosť - pozrieme sa do zrkadla, ako vyzeráme. Urobíme to minimálne ráno, keď vstaneme a umyjeme sa. Potom sa učešeme a upravíme. Občas to urobíme aj počas dňa, keď na to máme čas. Netreba hovoriť, že dievčatá to spravidla robia častejšie a aj dlhší čas pred zrkadlom strávia. Má to svoju logiku, ktorú tu teraz netreba rozoberať. Pred zrkadlom stojíme preto, aby sme sa videli, aby sme vedeli, ako vyzeráme a aby sme sa podľa toho upravili. Takéto zrkadlo by sme mali denne nastavovať aj našej duši a pýtať sa, ako na tom sme. Je totiž dôležité žiť v pravde, poznať pravdu o sebe.

Ako som na tom? Ako sa vidím? Cítim sa neschopným, slabým neužitočným? Mám zo seba zlý pocit? Pohľadám sám sebou? Podceňujem sa? Alebo naopak, vystupujem až príliš sebavedome? Pohľadám inými? Vysmievam sa im a podceňujem ich? Nenamýšľam si o sebe príliš moc?... Sú vlastne dva extrémny v pohľade na seba. Obidva sú klamstvom. Prvým extrémom je, že človek zmyšľá a hovorí o sebe nasledovne: „Ja som iba obyčajný človek. Vlastne nič neviem a som neschopný. Nikdy nič nedokážem. Som zbytočný a môj život nemá význam.“ Máme preto aj odborný názov, hovoríme tomu komplex menejcennosti. Počas života sa v nás môže vybudovať a na jeho raste môžu mať podiel viaceré faktory: my sami, naša minulosť, rodičia, učitelia, spolužiaci... Oni v nás vytvoria obraz, ktorý ale nie je pravdivý. Boh nás vidí úplne ináč a miluje nás takých, akí sme. Druhý extrém je, že si človek o sebe myslí viac, než je pravda. Môžeme si ukázať krátkym vtipom. Slečna sa na spovedi pýta pána farára:

„Pán farár, je to hriech, keď si myslím, aká som krásna?“ Pán farár sa nahne cez mriežku, kukne na dievča a povie:

„Milá slečna, nie to nie je hriech, to je omyl.“ Dievča si o sebe myslelo viac, než bola pravda a bola pyšná. Mala tiež nepravdivý obraz o sebe. Boh ju vidí ináč. Pre neho je krásna, ale on jej hľadá do srdca.

Je dôležité, aby sme sa na seba naučili pozeráť tak, ako na nás hľadá Boh. A Boh na nás pozerá s veľkou láskou. Prijíma nás takých, akí sme, lebo takých nás chcel mať. On nás miluje presne takých. Nebude nás viac milovať, keď sa zmeníme. On nás už miluje. Vidí nás pravdivo a sme jeho obrazom, lebo sme stvorení na Boží obraz.

Pane, som presvedčený, že na mňa hľadiš s veľkou láskou. V Tvojich očiach som veľký a vzácny. Mám cenu krvi, ktorú si za mňa preliat, Nechcem žiť v klamstve podceňovania, že by som sám sebou pohrdal a zmyšľal o sebe, ako o niekom, kto je zbytočný na tomto svete. A nechcem žiť ani v klamstve pyšného preceňovania, veď nič nemám, čo by som nebol dostal od Teba. Všetko je Tvoje i ja sám. Ďakujem za to, že som i za to, aký som. Hlavne, že som Tvoj.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

PRE SVOJHO ČLOVEKA

„Vyzeráš ako kôpka nešťastia. Čo sa deje?“ zaznela v nebi otázka.

„Som chudobný,“ odpovedal anjel strážca svätému Petrovi. „Chcel som potešiť svojho človeka. Mal som super nápad - kúpiť mu hodinky. Nie obyčajné, ale zlaté. Zašiel som do obchodu, predavač mi ukázal všelijaké, ale aj najlacnejšie boli pre mňa drahé. A tak tu stojím a žialim, že som príliš chudobný. Nemôžem ani potešiť svojho človeka.“

„Mal si sa ho radšej opýtať, prečo je smutný,“ radil Peter.

„Veď som sa aj opýtal, s piatimi otáznikmi, ale ani otázky neviem klásť.“

A anjelovi sa v oku zaleskla slza. Svätý Peter sa zamračil. Oj, ľudské bytosti! Ak aj majú uši, čo počujú, často im chýba anjelský dôvtip a nepochopia otázky, kde nejde o obsah, ale o odpoveď. O tiahnutie bytosti k bytosti s bielou vlajkou na stožiar.

„Veď predsa len nie si chudobný!“ zvolal po chvíli s jasaním svätý Peter. „Máš anjelské krídla, ktorými môžeš svojho človeka pohľadiť a ochraňovať. Môžeš naňho nastaviť zrkadlo neba tak, že sa od jeho úsmevu roztrblietajú všetky hviezdy na nebi. To sú poklady, čo nikde nekúpiš, moľ ani hrdza ich nezozberie. Si bohatý. Nekupuješ, a predsa máš čo dať.“

V tej chvíli sa anjel strážca zmenil z kôpky nešťastia na horu radosti a s nadšením trielil hľadať svojho človeka.

Často zložito hľadáme, ako druhého potešiť, ukázať mu svoju priazeň. Pritom stačí celkom málo - kúsok nášho času, záujmu či pár slov.

MUDr. Jana Viznerová „Vedieť vidieť“

Sme národ, ktorý sa pomaly a ťažko učí, ale rýchlo zabúda. Zjednotili sme sa a „Sľúbili sme si lásku, sľúbili vravieť pravdu len“. Pár rokov stačilo, aby sme na to zabudli. Staré hriechy, nové úlohy a každodenné starosti zatlačili do úzadia tento vznešený cit. Dovolili sme umlčať ľudí, ktorí kládli svoje životy za našu slobodu, a počúvame takých, ktorí sa schovali a naraz sa predstavujú ako veľkí hrdinovia. Nezriekam sa viery, že všetky vážne životné problémy sa majú riešiť ohľaduplne a s umením porozumieť aj pravdu iného. Počas zlomových dní to neboli len emócie. Ostáva nám zodpovedná úloha: Žiť múdro v láske a v pravde, ako sa to už po stáročia ťažko učíme.

Anton Srholec „Každodenné zamyslenia“

Zasväť svoje deti Panne Márii

Vieš, čo ti radím, ja farár z najmenšej farnosti na Spiši? Zasväť svoje deti. Neznamená to, že budú automaticky rehoľnícky a rehoľníci, ani to, že nikdy nezahrešia. Znamená to, že budú mať zvláštnu ochranu Panny Márie, Matky Božej. Ja tiež takto zasväcujem ľudí.

Musia o tom vedieť? Nemusia.

Ako to? Ak sa ti narodí syn a dáš mu na konto tisíc eur, je to platné? Ak by on v budúcnosti odmietol tieto peniaze, tak to prestane byť platné. Ak tvoje dieťa neskôr odmietne toto zasvätenie, tak potom nebude platné. Ale kým neodmietne, zasväť ho. Urob to, ako vieš, aj nemotorne. Môže to byť nemotorné.

Rád chodím k Panne Márii do Levoče na koni. Raz som tak išiel na Silvestra. Čo budem robiť? Strieľať delobuchy nechcem a v televízií dávajú len hlúpe filmy. Prišiel som pred polnocou do Levoče na koni a slúžil som svätú omšu. Boli tam štyri sestričky a jedna teta.

Po omši mi sestričky hovoria: „A kde máte auto?“ „Tam pri strome...“ Moja kobyla zaerdžala. „Prepánajána, ako pôjdete domov?!“ „Tak ako som prišiel. Na koni.“

Rád chodím k Panne Márii. Niekedy stretnem vlkov, inokedy ma naháňal asi medveď. Všeličo zažijem, ale neprestanem tam chodiť. Vraciam sa domov v noci okolo tretej-štvrtjej ráno, minule som prišiel až o piatej, lebo som zabľúdil v lese. Chlapci sa mi smejú: „Kobyla slepá, farár slepý. Nevadí.“

Aj nedávno som si odskočil v noci do Levoče a o druhej som všetkých zasväcoval Panne Márii. Tam, kde som videl svetlá, tam som dával požehnanie na všetky strany. Všetci ste spali a ja som zasväcoval.

Odkaz živým

Opäť stojíme, v novembrových dňoch, nad hrobmi našich blízkych. Sprítomňujeme si život tých, ktorí sa ešte nedávno tešili zo života a mali ďalekosiahle plány... Sú nám tak blízko - delí nás len meter zeminy - a predsa tak ďaleko.

Ďakujeme im, aj prosíme o prepáčenie. Čo všetko sme im nestihli tu na zemi povedať, často sme chodili okolo seba mlčky. Cítíme, že nie je neskoro. Veď ich život pokračuje v hodnote, ktorú hlása kríž, vypínajúci sa nad hrobom. Táto viera nás žijúcich môže nás naplniť pokojom a istotou o našej budúcnosti.

Sviatok zosnulých sa bezprostredne týka aj nás. Azda viac ako tých, čo nás predišli. Veď každý hrob stavia nás pred najväčšiu otázku života a smrti. Tu sa rozchádzajú viera a nevier. Tu si máme dať odpoveď na otázku, čo je život - náhoda či nezaslúžený dar, ktorý sme dostali?

Človek na ceste dejinami si často kládol túto otázku a snažil sa na ňu odpovedať. Svedčí o tom aj úvaha čínskeho filozofa Lao-tse zo 6. storočia pred Kristom. V slávnej knihe Tao Te King hovorí: „... cesty bytia vo svete sa rovnajú potoku i rieke, ktoré sa prúdom ženú dole k moru.“

V tejto úvahe pokračuje náš súčasník, anglický filozof Bertran Russel. Hovorí: „Ľudský život je ako tok rieky: najprv je malý a úzky vo vlastnej posteli. Potom búrlivo preteká okolo útesov a náhli sa cez vodopády. Potom je rieka širšia. Brehy ustúpia a vody uvoľnene tečú, až nakoniec bez pozorovateľného prechodu splynú s morom.“

Keď stojíme nad hrobom, nutne nám musí prísť na um Ježišovo výstižné prirovnanie: „Ak pšeničné zrnó nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo“ (Jn 12, 24). Možno tak, ako to vyjadruje rozprávka pre dospelých o egoistickom zrne: Jedno pšeničné zrnó sa skrylo v stodole. Nechcelo byť zasiaté. Nechcelo zomrieť. Nechcelo sa obetovať. Chcelo si zachrániť život. Nikdy sa nestalo chlebom. Nikdy sa nedostalo na stôl. Nikdy nebolo požehnané a rozdané. Nedarovalo život. Nedarovalo nikdy radosť. Jedného dňa prišiel roľník a s prachom stodoly vymietol aj pšeničné zrnó.

Možno toto, a ešte viac, nám chcú povedať naši blízki, ktorí sú nám pre svoju smrť vzdialení, ale vo viere a láske ešte bližší, ako keď žili na zemi. Nech nás istota dušičkových dní naplní opravdivým kresťanským optimizmom kráčať svojím životom v ústrety plnosti Božej lásky.

Viliam Judák „Vo všedný deň nevšedne“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku